

**MIROSLAV
HOKEŠ**

**PŘÍBĚH
MNOHODENKY
KRONIKY SPOUTANÝCH
PŘÍBĚHY Z MLÁDÍ**

Miroslav Hokeš

PŘÍBĚH

MNOHODENKY

Kroniky spoutaných -
Příběhy z mládí

Noemi Inaka – Příběh mnohodenky

„Miluju tě.“ Mlask. „Miluju tě víc než všechno na světě.“
Mlask.

„Já tebe ještě víc.“ Mlask, mlask. „Lásko.“ Mlask.

„Nikdy bych tě...“ Mlask. „...neopustil.“ Mlask.

„A já bych bez tebe...“ Mlask. „...bez tebe stejně nechtěla
žít.“ Mlask, mlask.

Seděla jsem bez pohnutí a předstírala, že si na padu ve své pravici cosi čtu a jsem tím hodně, opravdu hodně zaujatá. Ti dva na vedlejší lavičce mě nejspíš nevnímali víc než keře v parku za našimi zády, holuby zobající kousky jedlých zbytků z pěšiny nebo aerobusy vysoko na obloze. Možná ještě míň – koneckonců všechny tyhle věci se aspoň pohybovaly, i ty větvičky se kývaly ve větru, zato já byla stejně nehybná jako lavička pode mnou. Socha, co nevidí, neslyší a pokud snad ano, nemůže rušit, protože se právě teď pohybuje v docela jiných světech.

Mýlili se. Byla jsem v tom jejich. A už teď jsem se aspoň v duchu z plna hrdla smála tomu, co si tam vybudovali.

„Lásko, nepůjdeme si...“ Mlask. „Nepůjdeme si dát limču?“

„Ale když mně se nechce...“ Mlask. „Mně se nechce vstávat.
Je tu chládek, ticho a...“ Mlask. „...a ty, to mi stačí.“

„Víš co?“ Mlask. „Vydrž, dojdu ji koupit támhle ke stánku. A přinesu ti ji hezky sem. Spokojená?“ Mlask.

„Naprosto.“ Mlask. „Tak běž, už se nemůžu dočkat.“

Kluk se zvedl z lavičky, pomalu a neochotně, jako by mu těch pár chviliek bez ocucávání mohlo přivodit fetácký absták - což nakonec nemuselo být tak daleko od pravdy - a rozběhl se k obchůdku s nápoji a cukrovinkami. No, zdá se, že moje chvíle přichází. Je čas si maličko zpestřit den.

Zauvažovala jsem, koho z nich si vybrat jako prvního. Jen na pár vteřin, volba to byla rychlá a jasná.

O mužích se říká, že jsou od přírody racionální a mnohem méně emotivní než ženy - což je pochopitelně hloupost, sociokulturní stereotyp vytvořený v epoše, kdy psychologii určovali pitomci se slepičími mozečky a zjednodušeným pohledem na svět. My Lambdy ji ovšem mezi prostým lidem ochotně udržujeme dodnes, prostě nám při tahání za nitky docela příjemně usnadňuje práci. Navzdory všem plkům o rovnosti mají muži i dnes o něco větší vliv na chod světa - a pokud jsou nuceni dusit svou emoční stránku a zahnat značnou část svých emocí do podvědomí, ztrácejí nad nimi kontrolu, díky čemuž se s nimi mnohem snáz pracuje. A je to i zábavnější.

Počkala jsem, až se mladík zařadí do fronty asi deseti lidí u stánku, vstala a vydala se - raději nenápadnou oklikou přes park - za ním. Když jsem dorazila k cíli, byl stále ještě v zástupu poslední a nezdálo se, že by se na tom mělo v nejbližších

chvilích něco změnit. Víc jsem si ani nemohla přát. Zařadila jsem se za něj, tvářila se, že si prohlížím monitor s nabídkou, a čekala.

Zěnská, která byla právě na řadě, obtloustlá prošedivělá matróna, koupila tři šlehačkové poháry s čokoládou – evidentně všechny pro sebe – a odporoučela se ke stolku opodál. Mlčela jsem, zatím. Jen má tvář, můj postoj a pohyby vysílaly do okolí podprahové signály poutající pozornost. Ne pohoršení ani sympatie, jen zvědavost s lehkou dávkou pozitivní důvěry – opravdu jen lehkou, v téhle fázi by ještě vnímavější jedince mohlo napadnout, že nepochází tak docela z jejich vlastní hlavy. Teprve když od okénka odešel další zákazník, asi třicetiletý chlap s buřtem a sklenicí piva, a pozornost nejbližších kolemstojících a hlavně pak frajera přede mnou už nezadržitelně směřovala ke mně, přišel čas projevit se i verbálně.

„Hele, fešáku, nic mi do toho teda není, ale...“ Zmlkla jsem. Chvilíčka iluze, že mě poslouchat nemusí, ale opravdu, opravdu moc chce, ta ničemu neublíží, právě naopak. „No, vážně nevím, jestli to budeš chtít slyšet...“

„Co se děje?“ Oči se mu rozšířily, a nejen jemu; do té hrstky slov jsem vložila tolik impulsů ke zvědavosti a subliminálních spouštěčů podvědomého strachu, že by mi musel naslouchat i hluchý.

„Hmm, nechci urážet tu tvoji holku, ale mám dojem, že to asi bude pěkná poběhlice.“

Neurazil se, teď už ne. Hněv, který jsem v hloubi jeho mysli právě spustila a který si teprve nyní začínal uvědomovat, už směřoval docela jinam. „Co o tom víš?“ štěkl bez nejmenších stop výhrůžky, aspoň ne na mou hlavu.

„Hele, já jsem tu v parku každou chvíli, studuju tady kousek dál techniku a tady je skvělý klid na učení. No a ona,“ kývla jsem k dívce trpělivě čekající na lavičce, až dorazí slíbený nápoj, „se tu za tenhle týden už dvakrát ukázala s jiným cápkem. Takový černovlasý, o hlavu větší než ty, samý sval... Drželi se za ruce, líbali, no, jako teďka vy.“

„Dopr...“ Polkl kletbu a několik vteřin se tvářil, jako by nad něčím usilovně dumal. „Adamson ze třetáku!“ bafl potom jako detektiv, který právě rozluštil opravdu zapeklitý případ. „No jasně, to musel být on! Už dávno jsem si všiml, jak po Jane čumí, hajzl jeden! A ona se taky netvářila, jako že by jí to kdovíjak vadilo!“

„Moc mě to mrzí,“ oddeklamovala jsem pečlivě vyváženým tónem. „To ale není všechno. Minulý týden tu zase obcházela s jiným, takový blondák, trochu menší a ne tak svalnatý, ale taky fešák. Já bych ho brala všemi deseti, ale on šel jen po tvý...“

To už byl chlapec rozpálený doběla, stačilo jen zažehnout doutnák. „Na chvilku si sedli blízko mě, slyšela jsem je úplně jasně. Říkala: ‘ten můj funťa parohatej nic nepozná, můžeme si to pak hezky užít, on mi zbaští všechno’. Jo, přesně takhle jsem to slyšela, přísahám.“

„Mrcha! A já jí ještě budu nosit limču, aby nemusela zvedat ten svůj líný zadek!“ Kluk nakopl prázdný koš u stěny stánku, až to zařinčelo, a krokem rváče chystajícího se k potyčce s pětinasobnou přesilou vyrazil zpátky k lavičce. Všichni, kdo naši rozmluvu vyslechli, teď vrtěli hlavami a vrhali za ním soucitné pohledy. „Chudák malej,“ utrousila něčí ústa, dost možná i dvoje nebo troje na tom nakonec nesejde. Stejně myšlenky běžely v hlavách i těm, kdo nepromluvili; pochybovat o mých slovech, zvažovat, jestli se nemýlím nebo snad dokonce nelžu, to bylo poslední, co bych jim teď dovolila.

Holka zvedla oči od padu, nad kterým se hrbila stejně okázale jako před chvílí já, snad ji na vteřinku, na docela kratičký zlomeček času zarazilo, že se její kavalír vrací bez slíbené limonády, potom se však přece jen usmála... a dál už nedostala příležitost nad celou věcí dumat, protože události nabraly velmi rychlý spád.

„Ty kurvo jedna!“ Mlask. Úplně jiné mlask než předtím.

Na okamžik zůstala překvapeně civět s dlaní na zasažené tváři, což kluk docela jistě pokládal za přiznání viny – když tedy pominu, že v téhle fázi dávno žádné přiznání nepotřeboval. „S kým si to teďka píšeš, co?! S Adamsonem?! Nebo s Irwingem?! Nebo ještě s někým dalším?! Kolik jich vlastně máš, ty čůzo?!“

„Alexi, co...? To má být nějaký vtíp? Není to vtipné, vážně ne!“ Měřila si ho nechápavým a už i trochu vyděšeným pohledem a já se smála z plných plic – ovšemže prozatím jen

v duchu, navenek jsem si ponechala výraz stejně lítostivý jako ta banda hňupů vedle mě. Ale to víš, že je to vtip, cukroušku. Někteří z vás hrají v našich rukou tragédie, dramata, světodějně opusy - buď ráda, že na tebe dnes vyšla jen docela nevinná komedie pro pobavení jedné mladé, docela bezvýznamné Lambdy.

„Já ti dám vtip, že ti budou kecky malý!“ Druhá facka přistála dívčině na líci, za niž se nedržela a krýt si ji už nestihla. „A ty tvý šamstry si najdu a podám, to si piš, všecy! Je mi fuk, jestli mají dva metry a kolik je na nich svalů, nadělám z nich fašírku, i kdyby mě za to měli zavřít, rozumíš?!“

„Alexi, co se děje? Tobě snad přeskočilo, já přece...“

„Mně přeskočilo, jo?! Tahalas mě za fusekli dost dlouho, ale s tím je konec, jasný?! Chcípni, krávo pitomá!“ Kluk plivl své ex-milované na bílou sukni, otočil se a odpochoďoval po cestě pryč, možná hned teď účtovat s některým z amantů, které si za můj zevrubný popis tak elegantně dosadil. Holka chvíli ještě civěla s otevřenou pusou, pak složila zbitý obličej do dlaní a rozbřečela se.

Tak fajn. Nebudu zas takový nelida.

Vzhledem k tomu, že mě skrz vlastní ruce a slzy neviděla, nemusela jsem tentokrát hledat obchvat a došla k její lavičce přímo. „Je mi líto, co se stalo, děvče,“ zazpívala jsem konejšivým hláskem který ji přinutil přestat bulet, vzhlédnout a začít mi důvěřovat.

„Vy... jste to viděla?“ Nemohla být o víc než nějaké dva, tři roky mladší než já, přesto mi bez váhání začala vykat. „Co to do něj vjelo? Já tomu vůbec nerozumím...“

„Myslím, že já ano,“ pokývala jsem hlavou, to už na mně holka visela očima jak kabát na věšáku.

No, takže tady přichází čas na trochu věcnější argumenty. Ze stejného důvodu, proč je u mužů lepší hrát na emoce, platí na ženy spíš nezaujatá logika. Cesty oslovující jejich racionální složku, již musejí v životě potlačovat a která pak z podvědomí vede jejich kroky.

„Hele, já tady kousek odtud studuju, víš? Techniku, a sem se chodím učit. No a ten tvůj... teda jestli to tak ještě můžu říct... se tu pěkně předvádí, když je tu sám nebo s kamarády. Mlátí tu děti, berou jim peníze a pady, tuhle tady na jednoho asi desetiletého klučinu půl hodiny křičeli, nadávali mu do smradů židáckejch a pak mu zlámali všechny prsty na ruce.“

„To myslíte vážně?“ Byla to otázka jen řečnická.

„Naprosto vážně. Nevím, jak moc sis od něj slibovala, ale... teď si představ, že by sis ho jednou vzala. A že byste třeba měli i děti. No vidělas sama, čeho je schopný, ne?“

„Byl vždycky takový hodný...“ Nebyla to námitka, jen lítostivé konstatování, po kterém se holka znovu rozbulela.

„To tihle psychopati bývají, nikdo by do nich neřekl, jací doopravdy jsou.“ Položila jsem jí konejšivě dlaň na rameno. „Bud' ráda, že se předvedl včas, dřív než by mohlo být pozdě...“

„No to já teda jsem,“ pronesla stále ještě rozechvěle, ale už podstatně rázněji. „Panebože, to je teda klika. Ještě že to vím!“

„Je dobré takovéhle věci vědět... Tak hodně štěstí a příště dej lepší pozor, koho si vybíráš.“

„Dám, věřte mi. A děkuju vám.“

Usmála jsem se na rozloučenou a volným tempem vyrazila pryč z parku. Dost, to stačí, pro dnešek bylo legrace až až. A cvičení taky - v *té druhé* technice, kterou nestudují na univerzitě, ale někde docela jinde, a pod níž nespádají motory, generátory a počítače, ale ovečky, které si hrdě říkají homo sapiens. Jejich myšlenky a emoce, jejich vášně, pohnutky i jejich lásky - to všechno koneckonců funguje úplně stejně předvídatelně jako kterýkoli motor, generátor i počítač v tomhle univerzu. Jen se s tím naučit správně zacházet.

O pár ulic dál, tam, kde už nebyl nikdo, kdo by si mě mohl spojit s událostmi v parku, jsem nevydržela a konečně se rozesmála nahlas...

X

Klubovna se skromně krčila v sousedství dalších přízemních a jednopatrových budov předměstské ulice jako voják v šiku, plaňka v plotě, cvičenec na přehlídce. Vchod, tuctové prosklené dveře zahalené stínem několika vzrostlých kaštanů pokrývala změř reklam na prostředky k hubnutí a elektroniku a plakátů lákajících k akcím, které se tu občas konaly.

Vystoupení dětského pěveckého sboru Zajíčci. Burza fikusů a květináčových rajčat. Výprodej zlevněného oblečení a upomínkových předmětů. Taneční zábava za doprovodu místní dechovky. Z převrženého koše opodál se valily pytlíky od hranolků, vlhké kelímky a cosi žlutého a mazlavého, co jsem neměla čas ani chuť blíže identifikovat. Normální den, jak má být. Beze spěchu jsem vzala za kliku a vstoupila do zatuchlé chodby páchnoucí čističem podlah.

„Á, slečna Noemi. Už jsem si říkala, kde jste.“ Uklízečka Smithová na okamžik opřela nástroj o stěnu a vrhla po mně úsměv právě tak bezelstný, jak si zasloužím. Koneckonců, jsem jen dvacetiletá studentka technické fakulty, průměrně vzhledná, průměrně chytrá a s celkem hezkými a ušlechtilými zálibami. „Tak zase na ten váš literární klub?“

„Přesně tak, paní Smithová.“ Po špičkách jsem přeskákala mokrou, právě vytřenou podlahu. „Už tam někdo je?“

„No je! Budete dneska možná poslední... Heleďte, promiňte staré bábě, že otravuje, ale to mi nebudete věřit, co se tady dneska dělo! Asi před hodinou tu pobíhal takovej cápek, no, mohl být tak o deset let starší než vy, a vykřikoval, že se tu scházejí nějaký spiklenci! Jako teda konspirátoři, co tajně říděj svět a tak! My jsme se mu tady s lidma okolo chvíli smáli, mysleli jsme, že za chvíli odtáhne vospávat opici, ale měl teda výdrž! Nakonec si ho museli odvízt policajti!“

„Tak to jste tu měli o zábavu postaráno, koukám.“ Oplatila jsem kýblmanažérce stejně nevinným kukučem. Tvářit se ve

chvilích, jako je tahle, nevinně zkrátka patří k mé práci, k poslání svěřenému organizací mladé nezkušené člence zlaná-
řené teprve před necelým rokem. K práci na krytí existence
Lambdy, na tom, aby nás běžná populace vnímala jako výmysl
právě takových cvoků jako ten, co se dnes objevil tady.

Ještě před několika měsíci bych se možná v takovémhle
okamžiku pokoušela shazovat, zesměšňovat, vyvracet. Copak
by se konspirátoři scházeli takhle všem na očích? V zaplivané
boudě uprostřed města? Kdyby existovali, měli by určitě tajné
základny někde daleko v pustině a pod zemí, všude kanóny a
bezpečnostní kamery a každého, kdo by se jen náhodou
přiblížil, by okamžitě bez milosti zlikvidovali... No, naštěstí
Lambdy věděly, co dělají, když mě vzaly do svých řad. Věděly,
že se učím rychle a diletantské metody velice brzy opustím.

Ve skutečnosti je jednou z nejdůležitějších věcí neargu-
mentovat. Vymyslete si sebelepší argumenty, dřív nebo později
narazíte na někoho dost bystrého, aby vám je rozbil.
Nechovejte se defenzivně, mějte situaci stále v rukou. Udělejte
ze svých osobních pravd axiomy, které obhajovat a dokazovat
nepotřebují. Zaříd'te, aby se v lidských myslích zabydlely jako
v rodném hnízdě, aby samotná myšlenka, že by někdo jako
Lambdy mohl existovat, byla stejně absurdní jako úvahy, jestli
jedna a jedna náhodou nejsou tři.

„Řeknu vám, takovýhle lidi by měli někam zavřít,“ ucedila
Smithová, viditelně hrdá až na půdu, že ona by se svým
rozumem a přehledem ani na vteřinku nepřipustila, že by ten